

Zmätočná sťažnosť je zákonom vylúčená v tej časti, v ktorej sa obžalovaný domáha sníženia skúšobnej doby na jeden rok. Obžalovaný bol odsúdený pre prečin podľa §§ 290 a 291 tr. z. k trestu väzenia na jeden mesiac ako k trestu hlavnému a k peňažitej pokute jedentisíc Kč ako k trestu vedľajšiemu, ktorá sa na prípad nevymožiteľnosti premeňuje na 10 dní väzenia. Napadnutým usnesením bolo obžalovanému povolené podmienené odsúdenie so skúšobnou dobou 3 rokov. Podľa § 3 zák. č. 562/1919 Sb. z. a n. činí doba skúšobná rok až tri roky, ide-li o trest peňažitý, alebo o trest na slobode do 6 mesiacov, a dva až päť rokov, ide-li o trest vyšší. Bol-li vedľa trestu na slobode uložený tiež peňažitý trest, rozhoduje o dĺžke doby skúšobnej úhrn hlavného trestu a trestu náhradného, stanoveného pre prípad nevymožiteľnosti trestu na peniazoch. Z tohoto ustanovenia zákona plynie, že skúšobnú dobu neľze síce stanoviť dlhšiu než je vrchná hranica, ani kratšiu, než je dolná hranica, stanovená v § 3 cit. zákona, a že prekročenie týchto zákonom stanovených hraníc zakladá zmätok podľa čísla 2 § 385 tr. p. Pokiaľ však skúšobná doba bola určená v medziach týchto zákonom stanovených hraníc, neni tu zmätku, pre ktorý ľze podľa odst. 1. § 428 tr. p. zmätočnú sťažnosť uplatniť. Ponevác podľa odst. 2 § 33 por. nov. strany nemôžu navrhovať sníženie trestu v medziach trestnej sadzby vymeraného, sťažovateľ sa v tomto prípade domáha sníženia skúšobnej doby, vymeranej v hore zmienených hraniciach, je zmätočná sťažnosť v tejto časti vylúčená a bola podľa odst. 3 § 434 tr. p. odmietnutá.

Inak je zmätočná sťažnosť bezzákladná. Podľa § 4 zák. č. 562/1919 Sb. z. a n. má súd podmienene odsúdenému zpravidla uložiť, aby vo skúšobnej dobe podľa svojich síl nahradil škodu, ktorú trestným činom spôsobil. Ponevác sťažovateľ ani nebere v pochybnosť, že z jeho trestného činu vznikla škoda, neni žiadnej zákonitej prekážky, aby obžalovanému bola uložená povinnosť podľa § 4 cit. zák. Okolnosti sťažovateľom namietané, že rodičom nebohého bola hneď nahradená škoda, vzniklá z titulu pohravného a iných trov, mestom K., že rodičia podali na mesto K. žalobu o náhradu škody v premrštenej výške 180.000 Kč, že obžalovaný je nemajetný a musí sa starať o manželku a 4 nezaopatrené deti, neodnímajú napadenému výroku zákonný podklad, lebo námietky obžalovaného nie sú rozhodné čo do otázky, či napadnutým výrokom bol porušený zákon pri uložení podmienok v smysle § 4 cit. zákona, ale môžu byť závažné pri uvažovaní o tom, či sa obžalovaný vo skúšobnej dobe podľa podmienok mu uložených osvedčil. Zmätočná sťažnosť bola v tejto časti ako bezzákladná podľa odst. 1 § 36 por. nov. zamietnutá.

Čís. 5528.

Právo pôvodské (zákon čí. 218/1926 Sb. z. a n.).

Za veřejné provozování hudebního díla jest považovati jeho reprodukci prostředky, které odpovídají jeho hudební formě, t. j. hudebními nástroji neb zpěvem, nestala-li se před individuálně pozvanými hosty aneb před uzavřeným kruhem osob na venek určitě ohraničeným, nýbrž byla provedena před individuálně neurčitým množstvím lidí.

Trestnost reprodukce chráněných děl radiovým přijímačem, umístěným v přímém sousedství s hostinskou místností.

Subjektivní stránka skutkové podstaty.

(Rozh. ze dne 21. února 1936, Zm IV 806/35.)

Nejvyšší soud přezkoumav trestní věc proti G. L., obžalovanému z přečinu podle § 45 zák. čís. 218/1926 Sb. z. a n., vyhověl zmateční stížnosti hlavního soukromého žalobce »Ochranného sdružení autorského československých skladatelů, spisovatelů a nakladatelů«, uplatňované podle čís. 1 a) § 385 tr. ř., rozsudky obou soudů nižších stolic zrušil podle odst. 1 § 33 por. nov. a uznal obžalovaného vinným, že ve svém hostinském podniku v U. uspořádal přes zákaz bezprávná veřejná provozování hudebních děl, ke kterým výlučné právo provozovací náleží žalujícímu Ochrannému sdružení autorskému čsl. skladatelů, spisovatelů a nakladatelů, zaps. spol. s r. o. v Praze, čímž spáchal přečin vědomého zásahu do původského práva podle § 45 aut. zák. ze dne 24. listopadu 1926, čís. 218 Sb. z. a n.

Z d ů v o d ů:

Nelze odepřítí oprávnění zmateční stížnosti hlavního soukromého žalobce uplatňované podle čís. 1 a) § 385 tr. ř.

Vrchní soud zjistil, že obžalovaný umístil radiový přijímač opatřený amplionem v malém výklenku 1 m 92 cm dlouhém, který přímo sousedí s hostinskou místností, z níž vedou do výklenku dveře 2 m 15 cm vysoké opatřené skleněnými tabulkami, a že tímto radiovým přijímačem pomocí amplionu činil dne 19. a 22. října 1931 přístupnými hudební díla chráněná, jak ve výroku rozsudku jsou vypočtena, hostům v hostinské místnosti. Vrchní soud měl tedy po objektivní stránce správně za to, že obžalovaný tímto způsobem veřejně provozoval chráněná hudební díla, neboť za veřejné provozování hudebního díla jest považovati reprodukci hudebního díla prostředky, které odpovídají jeho hudební formě, to jest hudebními nástroji neb zpěvem, když se nestala před individuálně pozvanými hosty anebo před uzavřeným kruhem osob na venek určité ohraničeným, nýbrž když byla provedena před individuálně neurčitým množstvím lidí.

Přes to zprostil vrchní soud obžalovaného obžaloby z toho důvodu, že v souzeném případě nebyl po subjektivní stránce dokázán vědomý zásah, že totiž nebylo dokázáno, že obžalovaný jednal úmyslně, věda o existenci cizího práva původského.

Proti tomu uplatňovaná zmateční stížnost je základná. Obžalovaný věděl, že radio hraje i chráněná hudební díla, neboť plyne už z jeho zodpovídání, že »Ochranné sdružení autorské« mu zakázalo provozovati, t. j. veřejně hrát v hostinské místnosti chráněná hudební díla. Obžalovaný podle toho musel počítati při hraní s porušením cizích práv původských. Vědomí obžalovaného o existenci cizího práva původského není však vyvráceno výpověďmi svědků, jak má za to vrchní soud. Svě-

dek A. B., který je obchodníkem radiovými přístroji, potvrdil a soud na základě jeho výpovědi zjistil, že řekl při prodeji radia obžalovanému na otázku, zda musí platit autorskému sdružení poplatky, že neví, zda nutno takové poplatky platiti, že o tom neslyšel, že už asi v padesáti hostincích namontoval radiové přístroje a že mu ani jeden z těchto zákazníků neoznámil, že by autorské sdružení od něho žádalo autorské poplatky. I když vrchní soud dále zjistil, že svědek L. E., který byl kdysi u svědka A. B. v učení, potvrdil, že A. B. za dva měsíce po instalaci radiového přijímače obžalovanému řekl, že má platiti měsíčně jen poplatek 10 Kč poštovnímu úřadu a že do autorského sdružení platiti nemusí, nelze na základě této výpovědi vyloučiti vědomí obžalovaného o existenci cizího práva původského, poněvadž obžalovaný byl podle toho svědkem A. B. různě a tedy nevěrohodně poučen, znění koncese na radiový aparát přijímací u obžalovaného rovněž opačný názor vyvolati anebo ho v opačném názoru utvrditi nemohlo a obžalovaný, který se v této věci obrátil o informaci též na poštovního úředníka F. K., byl jím odkázán na radiojournal anebo na autorské sdružení. Nelze tedy tvrditi, že obžalovaný byl věrohodně a vhodně ujištěn a že si zjednal jistotu o tom, že nezasahuje do cizího práva původského a že nemusí autorské poplatky za chráněná díla platiti. Obrana obžalovaného neobstojí tedy ani po subjektivní stránce. Proto vyhověl nejvyšší soud zmateční stížnosti hlavního soukromého žalobce a postupoval podle odst. 1 § 33 por. nov.

Čís. 5529.

Střetla-li se zástavní práva berní a soudní tak, že berní zástavní právo předcházelo soudnímu, a nepostupoval-li berní úřad podle § 369, odst. 1 zákona č. 76/1927 Sb. z. a n., zaniká soudním prodejem dříve nabyté berní zástavní právo na draženém předmětu a berní úřad se může se svou pohledávkou státi jen účastníkem soudního rozvrhu tak jako smluvní věřitel.

Je-li dlužník v berní exekuci osobou rozdílnou od dlužníka v exekuci soudní, není vyloučen z dražení v prodejovém řízení soudním; vydražil-li dlužník v exekuci berní zabavený předmět v prodejovém řízení soudním a disponoval-li pak s předmětem vydraženým, neodňal tím úřednímu nakládání berního úřadu předmět ještě zabavený (§ 3 zákona o trestech na zmaření exekuce).

(Rozh. ze dne 26. února 1936, Zm II 57/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti obžalované do rozsudku krajského soudu trestního v Brně ze dne 29. října 1935, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou přestupkem maření exekuce podle § 3 zák. z 25. května 1883, č. 78 ř. z., zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu jako zmatečný a zprostil obžalovanou podle § 259, č. 2 tr. ř. obžaloby pro přestupek podle § 3 zák. o mař. exe-